

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/279/2021
Identifikačné číslo spisu: 4117220330
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4117220330.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu FRIGO SLOVAKIA s.r.o. so sídlom Nábrežie arm. gen. Ludvíka Svobodu 58, Bratislava, IČO: 31 389 538, zastúpeného JUDr. Zuzanou Srnákovou, advokátkou so sídlom Podbrezovská 39, Bratislava, proti žalovanému Ing. Y. L., bytom P. XX, zastúpenému spoločnosťou Petruška & partners s.r.o., so sídlom Kupecká 18, Nitra, IČO: 47 254 882, o zaplatenie sumy 4.337,20 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12Csp/168/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 20. mája 2020 sp. zn. 25Co/189/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 6. mája 2019 č. k. 12Csp/168/2017-183 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.337,20 eura s 5%-ým úrokom z omeškania od 16.6.2016 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v plnej výške.

1.1. Prvoinštančný súd po vyhodnotení dôkazov konštatoval, že ustanovenie § 596 Občianskeho zákonníka ukladá predávajúcemu povinnosť upozorniť kupujúceho na určité konkrétne vady predmetu kúpy a to skryté i zjavné. Na žiadnu vadu automatickej prevodky žalobca žalovaným upozornený nebol, žiadna vada automatickej prevodky nebola uvádzaná ani v kúpnej zmluve. Vozidlo bolo odskúšané a kupujúci bol oboznámený so stavom vozidla, jeho vadami a príslušenstvom. Žalovaný si neplnil povinnosť upozornenia na vady, preto ako predávajúci zodpovedá bez ohľadu na to, či o nich vedel, mohol vedieť alebo nie. Zodpovednosť predávajúceho sa vzťahuje na vady, ktoré existovali v dobe uzavretia zmluvy, i keď vyšli najavo až dodatočne. Zodpovednosť za vady si žalobca uplatnil písomne v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote.

1.2. S obranou žalovaného, že žalobca si bol vedomý, že kupuje motorové vozidlo v technickom stave ako „stojí a leží“, odkazujúc na ustanovenie § 501 Občianskeho zákonníka, sa súd prvej inštancie nestotožnil. Použitie doložky "ako stojí a leží" je podľa súdu v danom prípade v protiklade s individuálne

určenou vecou v kúpnej zmluve a preto žalovaný ako kupujúci bol oprávnený uplatňovať si v súlade s § 499 Občianskeho zákonníka zákonnú zodpovednosť za vady v lehote šiestich mesiacov, plynúcej odo dňa odovzdania.

1.3. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s ďalším tvrdením žalovaného, že žalobca si poruchu na automatickej prevodovke spôsobil sám nezodpovedným a neodborným zachádzaním s vozidlom. Predovšetkým poukázal na závery znalecký posudok Ing. L. a jeho vyjadrenia na pojednávaní, ktorý uviedol, že v danom prípade nastal súbeh viacerých popísaných porúch prevodovky. Vylúčil možnosť, že porucha bola spôsobená odtrhnutím solenoidu a následným vytečením oleja, čo v konaní žalovaným preukázané nebolo. Znalec uviedol, že porucha prevodovky bola dlhodobo sa rozvíjajúca a bola dôsledkom zlého technického stavu prevodovky už aj v čase predaja vozidla žalobcovi. Mechanická časť prevodovky bola v poriadku, problém bol v hydraulických obvodoch. Ak by sa takto malo jazdiť bez oleja 30km a malo by to spôsobiť takúto poruchu prevodovky, boli by zničené, do modra, boli by vyhriate ozubené súkolia a spálené by boli trecie spojky v prevodovke, čo nebolo. Znalec bol prítomný hneď od začiatku opravy prevodovky, prevodovka bola silno znečistená prachom, špina sa dostala do chladiča, pričom s ohľadom na stav tachometra nad 200.000 km, bolo predmetné motorové vozidlo opotrebované príliš veľa.

1.4. Žalovaný podľa prvoinštančného súdu nepreukázal, že by žalobca extrémne zaťažil vozidlo a enormne namáhal automatickú prevodovku. Nepreukázal ani tvrdenie, že žalobca si nefunkčnosť prevodovky spôsobil sám jazdou bez oleja. Súd prvej inštancie nemal pochybnosti o vyhotovenom znaleckom posudku. K dôkazu, ktorý predložil žalovaný - odpoveď na otázky položené spoločnosti M Motors SK, s.r.o. súd uviedol, že spoločnosť vozidlo po poruche nevidela, ani jeho fotodokumentáciu, nepoznala priebeh celej záležitosti, preto jej odpoveď nemôže byť pre súd a rozhodovanie vo veci smerodajná.

1.5. K časti žaloby, týkajúcej sa náhrady nevyhnutných nákladov (§ 598 Občianskeho zákonníka), súd prvej inštancie skonštatoval, žalovaný tento nárok nerozporoval. Žalobca si uplatnil aj nárok na primeranú zľavu z dojednanej kúpnej ceny vo výške 4.000,- eur, pri ktorom nároku súd vychádzal z toho, že žalobca vynaložil náklady na opravu vozidla vo výške 3 258,29 eur. Pre určenie výšky zľavy z kúpnej ceny zákon neustanovuje žiadne všeobecné pravidlo. Rozsah zníženia kúpnej ceny súd posúdil s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu, predovšetkým s poukazom nato, že žalobca zakúpené vozidlo používal asi jeden mesiac a osem mesiacov bolo nepojazdné a v servisoch sa riešila jeho oprava, v podstate nemal z kúpy vozidla žiaden ošoh, pričom ho potreboval k výkonu svojho povolania, za tým účelom bolo zakúpené. Preto súd prvej inštancie sa stotožnil i s týmto nárokom žalobcu. Žalobcovi priznal i zákonný úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 4.337,20 eur. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov v plnej výške.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 20. mája 2020 sp. zn. 25Co/189/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 1.337,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.6.2016 do zaplatenia a v časti trov konania ako vecne správny potvrdil, vo zvyšnej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu o zaplatenie 3.000 eur s úrokom z omeškania zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 25%.

2.1. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie v danej veci správne posúdil predmetný vzťah medzi stranami sporu, ako občianskoprávny vzťah, na ktorý aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolania žalovaného, dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti a opodstatnenosti dôvodov odvolateľa, uvádzaných v podanom odvolaní. Vzhľadom k tomu, že v danej veci sa odvolací súd nestotožnil iba s výškou zľavy z kúpnej ceny, ktorá sa určuje úvahou súdu, nepovažoval za potrebné doplniť, ani zopakovať dokazovanie, keď sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, preto v danej veci rozhodol podľa § 385 ods. 1 CSP bez prejednávania veci na odvolacom pojednávaní. Odvolací súd nepovažoval ani za potrebné upozorniť na zmenu právnej kvalifikácie, nakoľko k tejto zmene nedošlo, keď súd prvej inštancie aplikoval v danej veci aj správne právne ustanovenia predpisov, iba úvahou určil neprimerane vysokú zľavu z kúpnej ceny. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o existencii nároku žalobcu na zľavu z kúpnej ceny motorového vozidla, ako aj s nárokom na náhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady. Stotožnil sa taktiež

s odôvodnením tohto nároku žalobcu súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

2.2. Odvolací súd k záveru o opodstatnenosti existencie nároku žalobcu na zľavu z kúpnej ceny motorového vozidla, ktoré kúpnu zmluvou odkúpil od žalovaného za kúpnu cenu 9.200 eur uviedol, že je nesporné, že na poruchu prevodovky žalovaný, ako predávajúci, žalobcu neupozornil tvrdiac, že o nej nevedel. V zmysle ustanovenia § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka je bezpredmetné, či o tejto poruche prevodovky, resp. jej poškodení pri predaji vozidla vedel, alebo nie. Ak aj je pravdivé tvrdenie žalovaného, že o tejto poruche prevodovky v čase predaja vozidla nevedel, nezbavuje ho to zodpovednosti za vadu, ktorá vyšla najavo dodatočne. Z tohto aspektu sú potom všetky tvrdenia žalovaného o tom, že on za vadu nemôže niesť zodpovednosť, právne bezvýznamné. Je nesporné, že vada vozidla, t.j. porucha prevodovky, ktorá urobila vozidlo nepojazdnou, vyšla najavo po prevzatí vozidla predávajúcim a v zmysle znaleckého posudku, ktorý predložil žalobca v konaní, táto vada, poškodenie prevodovky, existovala už v čase kúpy a predaja vozidla. Za situácie, že žalovaný nepredložil, okrem jeho tvrdenia, stanoviska Autoservisu S. (ktorý konštatoval, že porucha bola spôsobená nevhodnou obsluhou vodiča vozidla a dlhodobou jazdou v nevhodnom prostredí a tiež v dôsledku jeho použitia na účely, ktorým nevyhovuje svojimi technickými parametrami a na ktoré nie je určený) a vyjadrenia importéra, žiadne iné dôkazy, súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd vychádzal zo záverov znalca. Je nesporné, že znalecký posudok nie je jediným dôkazom a súd ho musí vyhodnotiť v rámci kontextu všetkých ostatných dôkazov, avšak žalovaný žiadnym iným, relevantným dôkazom, nevyvrátil závery posudku. Aj stanovisko Autoservisu S., na ktoré sa žalovaný tak v priebehu konania, ako aj v podanom odvolaní odvoláva, je iba všeobecné, nie je konkretizované, navyše bolo podané za situácie, že tento autoservis po prvej poruche motorového vozidla, poškodenú prevodovku nerozoberal úplne, vymenil iba filter, olej a solenoid. Až následne, keď bolo motorové vozidlo prevezené do servisu X. J., bola prevodovka úplne rozobratá, pričom pri tomto bol prítomný aj znalec Ing. X. L.. Po obhliadke prevodovky znalec v podanom znaleckom posudku v závere jednoznačne konštatoval, že porucha prevodovky bola dlhodobá sa rozvíjajúca a bola dôsledkom zlého technického stavu prevodovky už aj v čase predaja vozidla súčasnému majiteľovi. Zlý technický stav prevodovky vyplýval buď zo zanedbanej údržby výmeny oleja a filtrov prevodovky, alebo z dlhodobého zaťažovania prevodovky ťahaním ťažkého prívesu odhadnej váhy nad 1,5 tony. Predávajúci pravdepodobne nevedel o uvedenej závade, táto sa nemusela prejavovať takým zreteľným spôsobom, aby bola pri kúpe vozidla bežnou ohliadkou a bežnou skúšobnou jazdou, zistiteľná. Práve tieto závery znaleckého posudku žalovaný žiadnym dôkazom nevyvrátil.

2.3. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca motorové vozidlo užíval, používal ho na svoju činnosť (aj keď ako tvrdí iba tri týždne, najazdil však 2100 km), má získané prostriedky odpredajom vozidla, odvolací súd ustálil, že primeraná výška zľavy z kúpnej ceny bude suma 1.000 eur. Pokiaľ ide o náhradu nákladov, vzhľadom na skutočnosť, že všetky súviseli s poruchou motorového vozidla, ide o účelne vynaložené náklady na preukázanie skrytej vady vozidla (znalecký posudok) a náklady súvisiace s poruchou vozidla (odťah), odvolací súd sa v plnom rozsahu v tejto časti stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi nárok na zaplatenie týchto nákladov v celkovej výške 337,20 eur. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie aj v časti priznaných úrokov z omeškania a začiatku omeškania žalovaného so zaplatením zľavy z kúpnej ceny.

2.4. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 a § 255 ods. 2 CSP a úspešnejšiemu žalovanému v odvolacom konaní priznal náhradu trov konania v rozsahu 25%.

3. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný. Toto odôvodnil § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konania.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalovaný namietal porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP prvoinštančným súdom, keď neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, ktoré pochybenie podľa odvolacieho súdu nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia a nepredstavuje takú vadu, ktorá by mala charakter nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho strane, aby realizovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, s čím nesúhlasí. Namietal tiež znalecký posudok, keď odvolací súd (rovnako ako súd prvoinštančný) sa nevysporiadal so skutočnosťou, či prevodovka, na ktorú znalec robil znalecký posudok, bola v skutočnosti tou prevodovkou, ktorá bola v čase predaja v predávanom aute a či jej poškodenie nezavinil

sám žalobca.

3.2. V súvislosti s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaný konkrétne neuviedol žiadnu právnu otázku pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej praxe dovolacieho súdu, ani žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť. Vo všeobecnosti iba polemizoval s právnymi závermi nižších súdov, podľa ktorých výhrada možnej zámenny posudzovanej prevodovky, nebola ním doložená dôkazmi, čím zostala len v rovine jeho subjektívneho tvrdenia.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal mu náhradu dovolacích trov. Poukázal na neprípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pre majetkový cenzus s odkazom na § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

4.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP a namietaním nerešpektovania § 181 ods. 1 CSP zdôraznil, že stranu sporu nelimituje pri realizácii jej procesných strán striktné nedodržanie postupu podľa daného procesného ustanovenia zo strany súdu, takéto pochybenie má za následok inú vadu konania, avšak nezakladá vadu zmätočnosti (uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/3/2019 a na nález ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 326/2012).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom

procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (pozri napríklad rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/206/2016, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/158/2017, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/99/2017).

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Dovolateľ najskôr uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým s a konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

14. Žalovaný v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietal porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP prvoinštančným súdom, keď neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci.

14.1. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

14.2. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 CSP v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa § 118 ods. 2 OSP.

14.3. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) v týchto súvislostiach konštatoval, že § 118 ods. 2 OSP neukladá povinnosť súdu „naznačiť svoj predbežný právny názor“, ale upravuje iba povinnosti pri vedení pojednávania. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 OSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd neupozornil sťažovateľov na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im, slovami sťažovateľov „odopreli... možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno“. Tvrdené nepoužitie rýdzo procesného § 118 ods. 2 OSP v okolnostiach daného prípadu nemohlo predstavovať opísaný protiprávny zásah do v sťažnosti označených práv sťažovateľov (pozri uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012).

14.4. I podľa najvyššieho súdu striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 OSP (teraz § 181 ods. 2 CSP - pozn. dovolacieho súdu) zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe však nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/167/2012). Dovolací súd v nadväznosti na uvedenú judikatúru uvádza, že ustanoveniu § 237 písm. f/ OSP korešponduje podľa novej právnej úpravy ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, pričom pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil pojmom „právo na spravodlivý proces“, čím právna úprava CSP precizuje podmienky prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti.

14.5. Dovolací súd k uvedenému dodáva, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z vyššie uvedenej judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP, vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014).

14.6. Treba tiež zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

14.7. Dovolací súd tak zastáva názor, že opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa konvalidovalo vydaním rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, v ktorom rozhodnutí súd oznámil svoje názory a tým zhojil tento procesný nedostatok.

15. Žalovaný tvrdil, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo i nepoužiteľnosťou znaleckého posudku predloženého žalobcom z dôvodu, že znalec nemal všetky informácie o tom, ako k poruche na prevodovke žalovanému odpredaného motorového vozidla došlo a preto je zřejmé, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal z nepresných, resp. účelovo podaných informácií. Považoval za nesprávne konštatovanie odvolacieho súdu, že závery znaleckého posudku nijakým spôsobom nevyvrátil.

15.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že v otázke spôsobu hodnotenia dôkazu znaleckým posudkom nie sú v súdnej praxi pochybnosti o tom, že vo všeobecnosti platí, že súd musí okrem iného preskúmať, či znalec splnil úlohu, ktorá mu bola vymedzená; ak zistí súd, že znalec túto úlohu nespĺnil vôbec alebo nedostatočným spôsobom, alebo ak má súd pochybnosti o pravdivosti znaleckého posudku, nemôže ho nahradiť vlastným názorom, ale musí znalcovi uložiť, aby podal vysvetlenie, posudok doplnil alebo inak odstránil jeho nedostatky, prípadne aby vypracoval nový posudok, alebo musí ustanoviť iného znalca, aby znovu posúdil a vyjadril sa aj k správnosti už podaného posudku; hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom teda spočíva v posúdení, či závery posudku sú náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či sa prihliadlo na všetky skutočnosti, s ktorými sa bolo treba vysporiadať, a či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia; súd však nemôže skúmať vecnú správnosť odborných záverov znaleckého posudku, pretože k tomu sudcovia nemajú odborné znalosti alebo ich nemajú v takej miere, aby mohli toto preskúmanie zodpovedne urobiť (k tomu porov. napr. uznesenie pléna bývalého Najvyššieho súdu ČSR z 23. 12. 1980, Pls. 3/80, uverejnené pod č. 1 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, roč. 1981).

15.2. O správnosti a logickosti záveru znaleckého posudku odvolací súd nepochyboval, a v spojení s rozsudkom prvoinštančného súdu, s ktorého závermi sa stotožnil, sa s námietkami žalovaného vo vzťahu k znaleckému posudku vysporiadal (bod 1.6. až 1.8 odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu, v spojení s bodom 12 a jeho riadok 18 až 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

15.3. Dovolateľova argumentácia je totožná s tou, ktorú prezentoval pred súdmi nižších inštancií. Dovolací súd považuje za potrebné opakovane zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

15.4. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16. Majúc na zreteli vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nedisponuje vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a teda prípustnosť dovolania žalovaného z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

17. Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

17.1. Žalovaný v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP konkrétne neuviedol žiadnu právnu otázku pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej praxe odvolacieho súdu, ani žiadne rozhodnutie odvolacieho súdu od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť. Dovolateľ len prasto namietal nesprávne právne posúdenie dôkazného bremena súdmi nižšej inštancie vo vzťahu k jeho námietke nepreverovania, či prevodovka, na ktorú robil znalec znalecký posudok, bola v skutočnosti tá prevodovka, ktorá v čase predaja bola v predávanom automobile. Z obsahu dovolania je ďalej možné vyvodiť len jeho nespokojnosť s rozhodnutiami súdov, polemiku s ďalšími názormi vyslovenými nižšími súdmi, formulovanie vlastných skutkových zistení, či kritiku hodnotenia vykonaných dôkazov.

17.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

17.3. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17.4. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevyvedie právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo

rozhodnutie mal dovolateľ na myslí. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

17.5. Dovolací súd preskúmaním obsahu dovolania zistil, že žalovaný nesplnil vyššie uvedenú povinnosť, keď neuviedol konkrétne rozhodnutie/rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorého/ktorých sa odvolací súd odchyľil, a tiež neuviedol, v čom sa odvolací súd v prejednávanej veci odchyľil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Inak povedané dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa musí okrem vymedzenia právnej otázky viazať tiež na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd.

17.6. Dovolateľ v dovolaní však dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP podľa uvedeného nevymedzil, čo malo za následok jeho odmietnutie v zmysle ustanovenia § 447 písm. d/ CSP vo vzťahu k dovolaním napadnutého výroku I. rozsudku odvolacieho súdu, ktorou potvrdil vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 1.337,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.6.2016 do zaplatenia.

18. Vychádzajúc z uvedeného v predchádzajúcom bode, dovolací súd považoval za nadbytočné zaoberať sa pri dôvode dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP obmedzením jeho prípustnosti i podľa tzv. majetkového cenzusu (§ 422 CSP), na ktorý poukázal vo vyjadrení k dovolaniu žalobca.

19. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach poukázal na to, že prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/231/2014, 2Cdo/107/2013, 3Cdo/139/2015, 4Cdo/190/2013, 5Cdo/441/2014, 6Cdo/250/2011).

19.1. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Objektívnu prípustnosť dovolania vymedzujú ustanovenia § 419 až § 422 CSP.

19.2. Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999). Posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania pritom predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania; pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie podáva ten, kto naň nie je oprávnený, neskúma už, či je dovolanie prípustné po objektívnej stránke.

20. Subjektívny aspekt prípustnosti dovolania reflektuje stav procesnej ujmy dovolateľa, ktorý sa prejavuje v porovnaní (1) pre neho najpriaznivejšieho výsledku, ktorý mohol byť nastolený rozhodnutím odvolacieho súdu, a (2) reálneho výsledku daného rozhodnutím odvolacieho súdu. Oprávnenie podať dovolanie má len strana (účastník konania), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté.

21. Zamietnutie žaloby predstavuje vo všeobecnosti procesný úspech toho žalovaného, voči ktorému bola žaloba zamietnutá. V danom prípade odvolací súd výrokom I. vo zvyšnej časti žalobu žalobcu o zaplatenie 3.000,- eur s úrokom z omeškania zamietol, čím v danej časti na odvolanie žalovaného vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie v jeho prospech zmenil. Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu teda v tejto časti z procesného hľadiska znamenalo procesný úspech dovolateľa, t. j. nezasiahlo negatívne do jeho právneho postavenia. Dovolanie je tak v tejto časti podané tým, kto nebol subjektívne oprávnený podať dovolanie, čomu nasledovalo jeho odmietnutie podľa § 447 písm. b/ CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.